

Den skjulte historien om vers førti – tall tretten

Tallet tretten

Jeff Pippenger

2026-05-28

Som et primærsymbol på de hundre og førtifire tusen står Peter ved Panium i 2026 og arbeider for å korrigere den falske forutsigelsen av 18. juli 2020. Hans arbeid i så måte samsvarer med Josiah Litchs korrigering av 11. august 1840 og Samuel Snows identifisering av 22. oktober 1844. Litchs korrigering ga kraft til den første engels budskap, og Snows ga kraft til den andre engels budskap. Bemyndigelsen av den første og den andre engels budskap er et forbilde på bemyndigelsen av den tredje engels budskap. Den førstes og den andres kjennetegn er representert i den tredje som en kombinasjon av et ytre ve-budskap og det indre budskapet om midnattsropet i lignelsen om de ti jomfruene.

I en tredobbelt anvendelse av profetien vil den første og den tredje, som også er begynnelsen og avslutningen, ha parallelle kjennetegn. Nylig har en bror avdekket flere sannheter knyttet til det første ve i Åpenbaringen ni, som, når de anvendes under Alpha og Omega-prinsippet, påviser enda en dyptgripende bekreftelse på «jordskjelvet» i Åpenbaringen elleve. Søndagsloven i De forente stater er det «jordskjelvet» som først ble oppfylt under den franske revolusjon, da Frankrike, som var én del av de ti nasjonene som utgjorde den profetiske strukturen til det hedenske Roma i Daniels bok, ble styrtet. Derfor sier kapittel elleve at en tiendedel av byen falt.

Og i samme stund ble det et stort jordskjelv, og en tiendedel av byen falt, og i jordskjelvet ble sju tusen mennesker drept; og resten ble grepet av frykt og gav himmelens Gud ære.
Åpenbaringen 11:13.

Umiddelbart etter dette verset ankommer islam, det tredje ve.

Det andre ve er over; og se, det tredje ve kommer snart. Åpenbaringen 11,14.

Pionerene forventet at «det tredje ve» umiddelbart ville følge det andre ve, men ordet som er oversatt med «snart», betyr plutselig og uventet, noe som er kjennetegnende for Islams overraskelsesangrep. Det tredje ve skulle ikke komme den 22. oktober 1844, slik pionerene formodet, men når det kom, ville det skje «plutselig og uventet», slik det gjorde ved 11. september, og dermed markere begynnelsen på beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som avsluttes kort tid før søndagslovens jordskjelv.

«Jordskjelvet» ved søndagsloven er rystelsen av dyret fra «jorden», og da 11. september inntraff, identifiserte Søster White at Herren reiste seg for å «ryste jorden forferdelig». Ved begynnelsen av beseglingen og ved slutten blir dyret fra jorden rystet, således det «store jordskjelv».

«Dette har jeg aldri sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygningene reise seg der, etasje etter etasje: 'Hvilke forferdelige scener vil ikke finne sted når Herren skal reise seg for å ryste jorden med stor kraft! Da vil ordene i Åpenbaringen 18:1–3 bli oppfylt.'» Review and Herald,

5. juli 1906.

Herren «reiser seg» når det skjer en forandring i Hans forvaltningsmessige verk, slik tilfellet var da Stefanus ble steinet den 22. oktober 1844, da dommen over de døde begynte. Da dommen over de levende begynte den 11. september, reiste Herren seg igjen, og da rystet han jorddyret, slik Han vil gjøre ved avslutningen av beseglingen av de hundre og førtifire tusen, når Han forandrer Sitt forvaltningsmessige verk fra Sin menighet til Sin andre hjord av dem som ennå er i Babylon.

Det bror Daniel har oppdaget, er kjennetegnene ved det første ve, som samsvarer med vitnesbyrdet om det «store jordskjelv» i kapittel elleve, i overensstemmelse med historien og pionerenes forståelse av den historien som oppfylte det første ve.

Og den femte engelen blåste i basunen, og jeg så en stjerne falle fra himmelen ned på jorden; og nøkkelen til avgrunnens brønn ble gitt til ham. Og han åpnet avgrunnens brønn; og det steg opp røyk av brønnen, som røyk fra en stor ovn; og solen og luften ble formørket av røyken fra brønnen. Og ut av røyken kom det gresshopper over jorden; og det ble gitt dem makt, slik jordens skorpioner har makt. Og det ble befalt dem at de ikke skulle skade gresset på jorden, heller ikke noe grønt eller noe tre, men bare de mennesker som ikke har Guds segl på sine panner. Åpenbaringen 9:1–4.

Pionerene anvendte med rette disse versene på den historie som innledet Mohammed, som ble født i 570, forente stammene i 606, mottok sin første åpenbaring i 610, utvandret til Medina i 622, begynte sin krigføring i 624 og døde i 632. Den «avgrunnsløse avgrunn» representerer profetisk en ny manifestasjon av Satan, men Mohammed begynte i Arabia, som også er kjent som avgrunnen på grunn av de veldige ørkenene.

Muhammed ble den profetiske kongen, eller som han ble kalt, «den pålitelige», i 606, da han løste en strid blant de ulike stammene som befant seg i et dilemma om hvem som skulle få lov til å sette den «svarte steinen», hjørnesteinen i Kabaen, tilbake på plass. Kabaen er en kubeformet bygning (derav navnet «Kaba», som betyr «kube» på arabisk) beliggende i sentrum av Den store moské i Mekka i Saudi-Arabia. Den er omtrent 43 fot høy, elleve fot bred og 10 fot lang, oppført av granitt og marmor, med et svart klede av silke og bomull som dekker den. Kabaen eksisterte lenge før Muhammed, og ifølge islamsk tradisjon ble den opprinnelig bygget av Abraham og hans sønn Ismael som et tilbedelseshus for den ene Gud (Allah). Gjennom århundrene ble den fylt med avgudsbilder og brukt som et hedensk helligdomssted av de arabiske stammene.

Kaaba er det islamske verdens åndelige sentrum—en enkel, gammel bygning som symboliserer monoteisme, enhet og forbindelsen mellom den abrahamittiske tro og islam. Muslimer betrakter den ikke som «Guds hus» i bokstavelig forstand, men snarere som et guddommelig utpekt samlingspunkt for tilbedelse. Det var gjennom Muhammeds handlinger i en periode da Kaaba var blitt ødelagt og deretter gjenoppbygd, at hans lederskap begynte.

En styrtflom skadet Kabaen, og Quraysh-stammen bygde den opp igjen. Da tiden kom for å plassere den svarte steinen (Hajar al-Aswad) tilbake i sitt hjørne, oppstod det strid mellom de ulike klanene om hvem som skulle ha æren. De ble enige om at den neste personen som kom inn på

området, skulle avgjøre saken. Muhammad trådte inn, og han løste konflikten med visdom: Han la den svarte steinen på et klede, lot en representant fra hver klan løfte den sammen og bære den sammen, og deretter satte han den personlig på plass. Denne hendelsen skaffet ham stor respekt og tittelen Al-Amin («den pålitelige») blant Mekkas folk. Det er en av de viktigste førprofetiske hendelsene som fremheves i mange tidslinjer. Den «svarte steinen» var hjørnesteinen som ble satt på plass av Mohammed, som er den profetiske kongen over islam. Den svarte hjørnesteinen er en åpenbar forfalskning av Kristus (den sanne hjørnesteinen), og fordervelsen av Kabaens hus etter år med innføringen av avguder ble også løst av Mohammed.

Etter at Quraysh hadde brutt Hudaybiyyah-traktaten, marsjerte Muhammad mot Mekka med en hær på omkring 10 000 muslimer. Byen overgav seg med svært lite kamp. Muhammad gikk deretter inn i Kaba, ødela de 360 avgudsbildene som var i den, og viet helligdommen på nytt til tilbedelsen av den ene Gud (Allah). Slik la Muhammed, islams konge, grunnsteinen, og han rensket tempelet for avgudsdyrkelse.

Det er tre makter som kommer opp fra avgrunnen i Åpenbaringsboken, og hver av de tre representerer en falsk Kristus. Satan, dragen, søker å være som Den Høyeste, sittende på hans trone og i hans menighet.

Hvor er du falt fra himmelen, du morgenstjerne, morgenrødens sønn! Hvor er du felt til jorden, du som nedbrøt folkeslagene! For du sa i ditt hjerte: Jeg vil stige opp til himmelen, jeg vil opphøye min trone over Guds stjerner; jeg vil også sette meg på sammenkomstens fjell, lengst i nord; jeg vil stige opp over skyenes høyder; jeg vil gjøre meg lik Den Høyeste. Men til dødsriket skal du styrtes ned, til hulens dypeste avgrunner. Jesaja 14:12–15.

Ateismens drage kom opp fra avgrunnen i Åpenbaringen elleve, og katolisismens dyr stiger opp fra avgrunnen når dets dødelige sår blir leget.

Dyret som du så, var, og er ikke; og skal stige opp av avgrunnen og gå til fortapelse. Og de som bor på jorden, skal undre seg, de hvis navn ikke er skrevet i livets bok fra verdens grunnvoll ble lagt, når de ser dyret som var, og ikke er, og likevel er. Åpenbaringen 17:8.

Dyret, katolisismen, stiger opp til jordens trone ved søndagsloven når den trefoldige union blir innført. Lik dragen gjør katolisismen krav på å være Gud, slik Paulus så treffende påpekte.

La ingen bedra dere på noen måte; for den dagen skal ikke komme uten at frafallet først kommer, og syndens menneske blir åpenbart, fortapelsens sønn, han som står imot og opphøyer seg over alt det som kalles Gud, eller som blir tilbedt, så han setter seg i Guds tempel som Gud og viser seg selv fram som om han var Gud. 2 Tessalonikerbrev 2:3, 4.

I likhet med dragen er katolisismens dyr antikrist; begge utgir seg for å være Gud, og begge har sin endelige tilintetgjørelse knyttet til sitt bibelske vitnesbyrd, for dragen styrtes ned til helvete, og dyret er fortapelsens sønn. Fortapelse er den endelige tilintetgjørelse.

«Antikrists besluttsomhet om å gjennomføre det opprøret han begynte i himmelen, vil fortsette å virke i ulydighetens barn.» Testimonies, bind 9, 230.

«Gjennom paven i Roma er det samme verk blitt ført videre her på jorden som ble ført i himmelens forgårder før mørkets fyrste ble utstøtt. Satan søkte å korrigere Guds lov i himmelen og å tilføye en endring av sin egen. Han opphøyte sin egen dømmekraft over sin Skapers og satte sin vilje over Jehovas vilje, og på denne måten erklærte han i realiteten at Gud kunne feile. Paven følger også den samme kurs, og idet han gjør krav på ufeilbarlighet for seg selv, søker han å tilpasse Guds lov til sine egne forestillinger, i den tanke at han er i stand til å rette de feil han mener å se i himmelens og jordens Herres forskrifter og bud. Han sier i realiteten til verden: Jeg vil gi dere bedre lover enn Jehovas. For en fornærmelse er ikke dette mot himmelens Gud!» Signs of the Times, 19. november 1894.

Islam, representert ved Muhammed i det syvende århundres historie, kom også opp av avgrunnen da nøkkelen som ble gitt til Muhammed, ble dreid om. Da avgrunnen ble åpnet, kom det ut «røyk» som formørket solen og luften. Pionerene identifiserte med rette at «nøkkelen» som åpnet avgrunnen, var slaget ved Nineve.

Når vi nærmer oss de tre første versene i Åpenbaringen kapittel ni ut fra pionerforståelsen i sammenhengen av en tredobbel anvendelse av profetien, finner vi at de profetiske kjennetegnene i disse versene, som representerer det første ve, danner et forbilde på de profetiske kjennetegnene ved det tredje ve, som kommer «snart» ved det store jordskjelvet. Søndagsloven er fremstilt ved slaget om Ninive.

Peter har ansvar for å korrigere den falske forutsigelsen om ildkulene over Nashville, og han erkjenner at den rette anvendelsen av Ellen Whites advarsel om ildkuler over Nashville markerer begynnelsen på «ødeleggelsen av tusenvis av byer nesten fullstendig hengitt til avgudsdyrkelse».

Ildkulene over Nashville markerer begynnelsen på en ødelegelsesperiode over byene, og de markerer også begynnelsen på forkynnelsen av budskapet i det korte midnattsropet. Dette budskapet begynner med et uventet angrep fra islam, og perioden ender med et uventet angrep fra islam ved det store jordskjelvet. Perioden for forkynnelsen av midnattsropet markerer avslutningen på beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, som begynte med islams uventede angrep den 11. september.

Beseglingen av de ett hundre og førtifire tusen begynte da i samsvar med linjen om Bileam og asen, hvor det er tre slag som kulminerer i søndagsloven, men hvor det andre uventede angrepet omfatter 7. oktober 2023 mot det gamle herlige landet og deretter ved Nashvilles ildkuler. Alle linjene stemmer overens, og Peter forstår at avforseglingen av disse sannhetene, som fremstilles som mannen med støvbørsten som samler opp de spredte juvelene og kaster dem i skrinet, er Løven av Judas stammes verk.

Løven av Juda identifiserer Peters korrigerte budskap i Nashville som inntruffet i den siste perioden av beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som er framstilt i den skjulte historien i Daniel 11, vers 40, og mer spesifikt i den delen av denne skjulte historien som er framstilt i versene 11 til 15 i det samme kapittelet. I disse versene leder slaget ved Rafia og slaget ved Panium fram til søndagsloven i vers 16, som er framstilt ved slaget ved Actium. Når slaget ved Panium forenes med slaget ved Actium ved søndagsloven, blir også slaget ved Ninive gjentatt.

«Nøkkelen» som ble gitt til Muhammed, islams konge, hvis navn ikke bare er islams karakter, men også stedet for ødeleggelsen markert ved slaget ved Ninive. Kongens navn «på hebraisk er Abaddon», og «på gresk har han navnet Apollyon». Det greske og det hebraiske fremhever Det gamle og Det nye testamente og lærer oss at Abaddon betyr «ødeleggelsens sted» og Apollyon betyr «ødeleggeren». I det ellefte verset i Åpenbaringen ni er kongen over islam Muhammed, men han er også «avgrunnens engel», som er Satan. Likesom paven er antikrist som Satans høyre hånd på jorden, er også Muhammed direkte styrt av Satan, avgrunnens engel.

Ved søndagsloven tvinges den trefoldige forening over verden, og det dødelige sår som ble tilføyd pavedømmet i 1798, og som således markerte slutten på den mørke middelalder, leges. Når det dødelige sår leges, inntreder den mørke middelalders annen periode, og ved det store jordskjelvet, som er søndagsloven, dreier islam nøkkelen, og røyk som fra en ovn utsletter solen og stjernene idet mørket vender tilbake. Slaget ved Ninive gjentas ved søndagsloven, for den er nøkkelen som frembringer mørkets annen periode. Der blir nasjonalt frafall etterfulgt av nasjonal undergang. Der utøver «aktiv despotisme» fullt herredømme, for islams røyk, som formørker solen og stjernene ved slaget ved Ninive, er som en brennende ovn. Den «brennende ovn» var et element i Guds pakt med Abraham.

Og det skjedde, da solen gikk ned, og det ble mørkt: se, en rykende ovn og en brennende fakkel fór fram mellom disse stykkene. 1 Mosebok 15:17.

Den rykende ovnen som gikk mellom Abrams paktofre, identifiserte trelldommen i Egypt som er framstilt i avsnittet i vers tretten.

Og han sa til Abram: Vit for visst at din ætt skal være fremmed i et land som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal plage dem i fire hundre år. 1. Mosebok 15:13.

En «brennende ovn», slik som Nebukadnesars ovn i Daniels tredje kapittel, representerer trelldom og slaveri, slik tilstanden var for Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego.

«Men likesom stjernene i den vide krets av sin bestemte bane kjenner Guds hensikter verken hastverk eller forsinkelse. Gjennom symbolene med det store mørket og den rykende ovnen hadde Gud åpenbart for Abraham Israels trelldom i Egypt, og hadde erklært at tiden for deres opphold der skulle være fire hundre år. «Siden,» sa han, «skal de dra ut med stor rikdom.» 1 Mosebok 15:14.» Slektenes håp, 33.

Men Herren tok dere og førte dere ut av jernovnen, ja, ut av Egypt, for at dere skulle være et arvefolk for ham, slik dere er denne dag. 5 Mosebok 4:20.

Røyken som formørker solen og månen når nøkkelen til slaget ved Nineve vendes om, identifiserer den forfølgelsen som for alvor begynner ved søndagsloven. Da blir forfølgelsen fra den mørke middelalder gjentatt. Pionerene identifiserte med rette at slaget ved Nineve var «nøkkelen» som brakte islam inn i den profetiske historien som det første ve i 627. Slaget stod mellom Roma og Persia, og det representerte en seier for Roma, men det var det som kalles en pyrrhosseier. En seier som i virkeligheten er til skade for seiersherren. Uttrykket stammer fra en seier vunnet av kong Pyrrhos av Epirus. Etter to slag mot romerne (Herakleia i 280 f.Kr. og Asculum i 279 f.Kr.)

beseiret han den romerske hæren, men mistet en enorm del av sine egne tropper. Ifølge legenden sa han da: «Én slik seier til, og vi er fortapt.»

Slaget ved Ninive var en strategisk seier for Roma, men da det var avsluttet, hadde verken Roma eller Persia makt til deretter på virksomt vis å motstå islams framstormende angrep. Persia er De forente stater, og Roma er pavedømmet, i den moderne oppfyllelsen av slaget ved Ninive. Medo-Persia som en tohornet makt representerer De forente staters tohornede makt. Ved søndagsloven er De forente stater ganske enkelt ett horn, for i tiden som leder fram til søndagsloven, er dyrets bilde blitt dannet, og denne dannelsen består i å forene begge horn til ett. I Daniel 8 er det to horn som representerer det medo-persiske riket, og det persiske hornet kom opp sist.

Da løftet jeg mine øyne og så, og se, foran elven stod en vær som hadde to horn; og de to hornene var høye, men det ene var høyere enn det andre, og det høyeste kom opp sist. Daniel 8:3.

De to hornene i De forente stater, republikanisme og protestantisme, smelter sammen til ett når kirke og stat går sammen for å danne dyrets bilde. Denne dannelsen fullbyrdes helt når dyrets merke håndheves ved søndagsloven. Dette identifiserer De forente stater som rett og slett Persia ved søndagsloven. Persia ble beseiret av Roma i slaget ved Nineve. Hvordan Roma beseiret Persia, er av historisk betydning, på grunn av manøvrene til Herakleios, den romerske keiseren.

Enkelt sagt gjennomførte Herakleios et overraskelsesangrep, i motsetning til et rett fremrykkende angrep. Hans anstrengelser for å oppnå overraskelsen er nedtegnet i historien. Overraskelsen innbefattet hans beslutning om å angripe om vinteren, noe som var uvanlig i disse historiske tider, men det stanset ikke der. Herakleios innledet sin invasjon i midten av september 627 fra nord (det armenske høylandet). I stedet for å ta den forventede ruten sørover direkte mot den persiske hovedstaden Ktesifon, foretok han en vid bue og beveget seg sørøstover langs grenseregionene (omtrent dagens grense mellom Tyrkia og Iran). Deretter vendte han sørover og vestover og krysset Store Zab den 1. desember 627. Dette plasserte hans hær på Ninevesletten (østbredden av elven Tigris), nær ruinene av det gamle Ninive. Denne bevegelsen gikk fra sør til nord i forhold til de persiske styrkene – det motsatte av hva perserne ventet. De forventet at han skulle fortsette å trenge sørover mot Ktesifon. Det tok den persiske kommandanten Rhahzadh på sengen og tvang ham til å forfølge Herakleios inn i ugunstig terreng. Det gjorde det mulig for romerne å velge slagmarken på slettene nær Ninive. Manøveren hindret romerne i å bli fanget mellom persiske styrker og gav dem en retrettvei om nødvendig. Sammen med tåken på slagdagen og en skinnretrett som taktikk under selve kampene, var det flere lag av overraskelse. Denne dristige vinterinvasjonen og flankerende ruten dypt inn på persisk territorium regnes som en av Herakleios' største militære bedrifter. Den bidro til å knuse persernes selvtillit og medvirket i høy grad til den endelige romerske seieren i den lange krigen.

«I slaget ved Ninive, som ble utkjempet med stor intensitet fra daggry til den ellefte time, ble åtteogtyve faner, foruten dem som kunne være brukket eller sønderrevet, tatt fra perserne; den største delen av deres hær ble hugget ned, og seierherrene (romerne), som skjulte sitt eget tap, tilbrakte natten på slagmarken. Assyrias byer og palasser ble for første gang åpnet for romerne.

«Den romerske keiseren ble ikke styrket ved de erobringene han oppnådde; og samtidig, og ved de samme midler, ble det banet en vei for de tallrike skarene av sarasenerne fra Arabia, lik gresshopper fra den samme region, som, idet de på sin fremrykning utbredte den mørke og forførende muhammedanske tro, hurtig oversvømte både det persiske og det romerske rike.

«Et mer fullstendig bilde på dette forhold kunne knapt ønskes enn det som gis i de avsluttende ordene i kapitlet hos Gibbon, hvorfra de foregående utdrag er hentet. ‘Skjønt en seirende hær var blitt oppstilt under Herakleios’ banner, synes den unaturlige anstrengelsen heller å ha uttømt enn øvet deres styrke. Mens keiseren triumferte i Konstantinopel eller Jerusalem, ble en uanselig by på Syriens grenser plyndret av sarasenerne, og de hugget ned noen tropper som rykket frem til dens unnsetning,—en alminnelig og ubetydelig hendelse, dersom den ikke hadde vært forspillet til en mektig omveltning. Disse røvere var Muhammeds apostler; deres ville tapperhet var trådt frem fra ørkenen; og i de siste åtte år av hans regjering mistet Herakleios til araberne de samme provinser som han hadde befridd fra perserne.’»

«‘Bedragets og begeistringens ånd, hvis bolig ikke er i himlene,’ ble sluppet løs på jorden. Den bunnløse avgrunn trengte bare en nøkkel for å åpnes, og den nøkkelen var Chosroes’ fall. Han hadde foraktfullt revet i stykker brevet fra en ukjent borger av Mekka. Men da han fra sin ‘stråleglans’ sank ned i ‘mørkets tårn’ som intet øye kunne trenge inn i, skulle Chosroes’ navn brått vike inn i glemselen for Mohammeds; og halvmånen syntes bare å vente på sin oppgang til stjernens fall. Chosroes ble, etter sitt fullstendige nederlag og tap av rike, myrdet i året 628; og året 629 kjennetegnes ved ‘erobringen av Arabia’ og ‘mohammedanernes første krig mot Romerriket.’ ‘Og den femte engel blåste i basunen, og jeg så en stjerne falle fra himmelen ned på jorden; og til ham ble nøkkelen til den bunnløse avgrunn gitt. Og han åpnet den bunnløse avgrunn.’ Han falt ned på jorden. Da Romerrikets styrke var uttømt, og Østens store konge lå død i sitt mørkets tårn, var plyndringen av en ukjent by ved Syriens grenser ‘forspillet til en mektig revolusjon.’ ‘Røverne var Mohammeds apostler, og deres rasende tapperhet brøt frem fra ørkenen.’» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495–497.

Slaget om Ninive representerer det moderne Roma som erobrer Amerikas forente stater ved søndagsloven, men det er en pyrrhosseier, for en gradvis dom over Roma begynner ved søndagsloven.

Khosrau var overhodet for det persiske riket; således er Persia, som representerer De forente staters fall ved søndagsloven, nøkkelen som åpner avgrunnen ved det sjette rikets fall i Bibelens profeti. Det representerer søndagsloven i Daniel elleve, vers seksten, trettien og førtien, så vel som Åpenbaringen tretten, vers elleve.

Legg merke til pioneren Stephen Haskells kommentarer til de samme versene og den samme historien:

«Araberne, eller sarasenerne, hadde aldri utøvd noen innflytelse på jorden. I folkenes historie hadde disse ørkenens frie menn gått forbi nesten uten å bli lagt merke til. Muhammedanismen forente de spredte stammene og sendte dem ut som folkenes erobrere. Den raske fremgangen som ledsaget sarasenernes våpenmakt, skyldtes i stor grad striden mellom romerne og Khosrau, overhodet for det moderne persiske riket. Denne striden resulterte i sistnevntes fall.

Det moderne Persia hadde stått som en sperremur og holdt Muhammeds makt i tømme; men da denne makten falt, var sperren borte, «avgrunnen» åpnet, og sarasenerne oversvømmet verden. Da «avgrunnen ble åpnet, steg det opp en røyk som skjulte solens ansikt». Bildet er et kraftig bilde og fremstiller den formørkende virkningen av muhammedanismen, slik den bredte seg over jordens overflate.» Stephen Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 164, 165.

Den barrieremuren i Romas historie er muren som skiller kirke og stat, og som blir fjernet ved søndagsloven. Det finnes enda et lag i Romas pyrrhosseier over Persia i slaget ved Ninive, for det fantes et tidligere slag ved Ninive, som representerer en alfa, og slaget i 627 representerer omega. Slaget fant sted i 612 f.Kr., med om lag tolv hundre års mellomrom. I det slaget ble Assyria beseiret av en trefoldig konføderasjon, og det markerte slutten på det assyriske riket.

A. T. Jones kommenterer alfakampen om Ninive:

«Forholdene i Assyrias styre gikk fra vondt til verre, slik at det i 612 f.Kr. kom enda et stort opprør fra de samme tre landenes side, denne gang ledet av Nabopolassar selv. Dette var fullstendig vellykket: Ninive ble gjort til en ruinhaug; og det assyriske riket ble delt i tre store deler,—Media, som holdt nordøst og det ytterste nord, Babylon, som holdt Elam og hele sletten og dalene ved Eufrat og Tigris, og Egypt, som holdt hele landet vest for Eufrat. Seglet på denne alliansen mellom Babylon og Media var ekteskapet mellom datteren til kongen av Media og Nebukadnesar, Nabopolassars sønn. Det var under utførelsen av sin del i alliansen mot Assyria at farao Neko, kongen av Egypt, drog opp mot kongen av Assyria for å stride mot Karkemis ved Eufrat, da kong Josjia av Juda drog ut for å kjempe mot ham og ble drept ved Megiddo. Siden hele dette vestlige området tilhørte kongen av Egypt, var det så i utøvelsen av hans legitime overhøyhet, vunnet ved erobring, at han avsatte Sallum, Josjias sønn, fra å være konge av Juda, og innsatte Eljakim til konge over Juda i hans sted, idet han forandret hans navn til Jojakim, og la skatt på landet.» 1 Krønikebok 3:15; 2 Kongebok 23:31–35.» A. T. Jones, *Review and Herald*, 15. mars 1898.

I alfasklaget ved Ninive i 612 f.Kr. gikk det assyriske riket til ende, likesom det sjette riket i Bibelens profeti tar slutt ved søndagsloven. Seierherren i slaget var en trefoldig union av Babylon, Egypt og Media. I krigføringen i denne perioden dør kong Josjia ved Megiddo, og typifiserer således Harmageddon. I omegaslaget ved Ninive i 627 blir islam, det tredje ve, løslatt idet beskyttelsesmuren i grunnloven fjernes, slik dette er forbilledlig fremstilt, idet Haskell bemerket om Persia at «barrieremuren» av beskyttelse ble fjernet ved Persias nederlag. Kong Josjias død ved Megiddo identifiserer det første slaget ved Ninive som det andre slaget i de siste dager. Det siste av de to slagene ved Ninive i 627, når nøkkelen dreies om og avgrunnen åpnes, er det første i de siste dager, for de første skal bli de siste. Det første slaget ved Ninive mellom Assyria og den trefoldige union leder til Harmageddon. Perioden med de andre mørke tidsaldre begynner med slaget ved Ninive og ender med slaget ved Ninive.

Faktaene om den femte basun, som er det første ve i Åpenbaringen kapittel ni, ble av pionerene forstått som det klareste historiske vitnesbyrdet om noe avsnitt i Åpenbaringen. Uriah Smith uttrykker dette slik:

«VERS 1. Og den femte engelen blåste i basunen, og jeg så en stjerne falle fra himmelen ned på jorden; og nøkkelen til avgrunnen ble gitt til ham.»

«For en utlegging av denne basunen skal vi igjen hente fra hr. Keiths skrifter. Denne forfatter sier med rette: 'Det finnes neppe en så samstemmig enighet blant fortolkere om noen annen del av Apokalypsen som når det gjelder anvendelsen av den femte og sjette basun, eller det første og annet ve, på sarasenerne og tyrkerne. Det er så åpenbart at det knapt kan misforstås. I stedet for at ett eller to vers betegner hver av dem, er hele det niende kapittel i Åpenbaringen, i like deler, opptatt med en beskrivelse av begge.'» Uriah Smith, Daniel og Åpenbaringen, 495.

Peter er ved Panium med ansvaret for å korrigere budskapet om ildkulene i Nashville, og for første gang blir det sett at elementene i den første ve nøye samsvarer med elementene i den snart kommende søndagsloven. Løven av Juda stamme åpnet denne forståelsen i samklang med andre profetiske linjer som Han allerede hadde lagt på plass. Historikerne vil vitne om betydningen av det overraskelsesangrepet som Roma gjennomførte mot perserne i 627, og når de gjør det, bemerket de Herakleios' manøvrering rundt og bak Persia i vintertiden som et knep for å holde seg skjult inntil tidspunktet for angrepet.

Søster White forteller oss at Roma ganske enkelt bare venter på et «gunstig utgangspunkt», og så vil hun slå til.

«Guds ord har gitt advarsel om den overhengende fare; dersom dette ikke blir tatt til følge, vil den protestantiske verden få lære hva Romas hensikter virkelig er, først når det er for sent å unnsnippe snaren. Hun vokser stille frem til makt. Hennes læresetninger utøver sin innflytelse i lovgivende forsamlinger, i kirkene og i menneskenes hjerter. Hun reiser sine høye og massive bygninger, i hvis hemmelige avlukker hennes tidligere forfølgelser vil bli gjentatt. Snedig og ubemerket styrker hun sine krefter for å fremme sine egne mål når tiden kommer for henne til å slå til. Alt hun begjærer, er et fordelaktig utgangspunkt, og dette blir allerede gitt henne. Vi skal snart se og skal kjenne hva hensikten med det romerske element er. Hver den som vil tro og adlyde Guds ord, vil derved pådra seg vanære og forfølgelse.» The Great Controversy, 581.

Som med keiser Heraklius har pavedømmet beveget seg mot sitt mål «i det skjulte og uventet» til oppfyllelse av Jesaja kapittel tjuefire, hvor skjøgen i Tyrus blir glemt i historien om det sjette riket i Bibelens profeti. Heraklius' hemmelige overraskelsesangrep er at verden glemmer pavedømmet fra 1798 og fram til søndagsloven. Bud på bud representerer det første ve det tredje og siste ve. I det første ve blir det fremsatt en kunngjøring som også stemmer overens med islams historie og perioden for beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

Og det ble befalt dem at de ikke skulle skade jordens gress, heller ikke noe grønt, heller ikke noe tre, men bare de mennesker som ikke har Guds segl på sine panner. Og det ble gitt dem at de ikke skulle drepe dem, men at de skulle pine i fem måneder; og deres pine var som pinen fra en skorpion når den stikker et menneske. Og i de dager skal menneskene søke døden og ikke finne den; og de skal lengte etter å dø, og døden skal flykte fra dem. Åpenbaringen 9:4–6.

Før nøkkelen dreies i slaget ved Nineve, som er den snart kommende søndagsloven, er de hundre og førtifire tusen allerede beseglet. Ved søndagsloven blir ødeleggelsen av byene, som innledes

med ildkulene over Nashville, fremstilt som en periode på «fem måneder», da krigen raser og det andre pavelige blodbadet innledes som oppfyllelse av svaret gitt til martyrerne fra middelalderen i det femte segl.

Og da han åpnet det femte segl, så jeg under alteret sjelene til dem som var blitt drept for Guds ords skyld og for det vitnesbyrd de holdt fast ved. Og de ropte med høy røst og sa: Hvor lenge, Herre, du hellige og sanne, vil du vente med å dømme og hevne vårt blod på dem som bor på jorden? Og det ble gitt hver og en av dem hvite kapper; og det ble sagt til dem at de ennå skulle hvile en liten stund, inntil også deres medtjenere og deres brødre, som skulle bli drept slik som de var blitt, var fulltallige. Åpenbaringen 6:9–11.

Martyrene fra mørketiden er den første gruppen som er et forbilde på martyrene i det moderne Roma under søndagslovkrisen. Før den krisen kommer, blir de hundre og førtifire tusen beseglet, og denne beseglingsprosessen begynte ved 11. september med islams ankomst som det tredje ve, og med utøsningen av senregnet. Da martyrene i den første mørketiden spurte når pavedømmet skulle bli dømt, fikk de til svar at det ville komme en annen gruppe martyrer når mørketiden blir gjentatt, hvilket er når nøkkelen til slaget om Ninive blir oppfylt ved den snart kommende søndagsloven. Før den andre gruppen martyrer er fulltallig, blir de hundre og førtifire tusen beseglet, og beseglingsperioden som begynte 11. september, blir identifisert i det femte segl; for samtalen som der fremstilles, finnes i Åpenbaringen kapittel seks, vers NI til ELLEVE, og markerer således begynnelsen og avslutningen av beseglingen med 9/11. Avslutningen innleder islams ødeleggelse, slik dette er fremstilt i Åpenbaringen NI, ELLEVE, og de som er beseglet, vil ha fullbyrdet Daniels erfaring, slik den er fremstilt i Daniel NI, ELLEVE.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.